

[Socialministeren]

skrifter om ret meget. Jeg har altså henstillet til ankemyndighederne at bruge hjemvisning i de tilfælde, hvor de agter at omgøre kommunens afgørelse.

Ved at sagen bliver hjemvist til kommunen – i stedet for, at ankemyndigheden skal træffe en ny afgørelse – opnår man, at kommunerne selv kan træffe en ny afgørelse så tæt på borgeren som muligt. Samtidig skal kommunen selvfølgelig tage hensyn til ankenævnets anvisninger i sagen.

Taanquist (S):

Nu har ankemyndighederne i forvejen helt klart den mulighed, at de kan tilbagevise enhver sag, som de føler det er praktisk at tilbagevise. Det synes også at være en urimelig indblanding i ankemyndighedernes bestemmelser, at ministeren nu begynder at henstille, at det skal ske i større udstrækning, end ankemyndighederne selv finder det praktisk.

Spørgsmålet er: Hvorfor? Hvad er hensigten? Hvilken ændring skal der ske? Bliver der kortere ventetid for de sociale klienter på afgørelserne? Bliver der mindre bureaukrati ud af det her? Det er meget svært at se. Men hvad har været socialministerens hensigt? At afgørelsen træffes tættere på borgerne, giver ikke nødvendigvis en mere korrekt afgørelse. De havde netop i forvejen fået en forkert afgørelse.

Ole Espersen (S):

Jeg bliver mere og mere nysgerrig efter at få at vide, hvem den dér juridiske side er, der har rejst tvivlen, for der er da masser af jurister i Socialministeriet, går jeg ud fra. Så jeg spørger: Hvad er det for en juridisk side, der har rejst tvivlen? Det er vel ikke os her? Ja, det ved jeg ikke; det ville da glæde os, hvis vi kunne rejse sådan en tvivl, der får ministeren til at handle så korrekt, som ministeren nu gør. Det var mit ene spørgsmål.

Det andet er: Også denne henstilling skulle være et led i aftalen om besparelser inden for kommunerne. Spørgsmålet er derfor: Hvilke besparelser, og hvordan vil denne henstilling lede til besparelser?

Mit tredje spørgsmål er: Ministeren bekræftede før, at en henstilling og en vejledning er det samme. Nu skriver ministeren selv i dette brev, at en vejledning kan man lave, når der er baggrund i forarbejderne til loven for den vej-

ledning, man udsteder. Så er mit spørgsmål: Hvilken baggrund i forarbejderne er der, når det drejer sig om denne mystiske henstilling om, at sagerne skal hjem til kommunen igen?

Jytte Hilden (S):

Der er vist noget, der hedder at gøre regning uden vært. Jeg føler, at socialministeren i denne sammenhæng har gjort regning uden vært. Ministeren forsvarer sig med, at dette er noget, man godt kan gøre, og at det bunder i en aftale fra før sommerferien med Kommunernes Landsforening. Jeg nævnte ved et tidligere spørgsmål en anden aftale, der blev indgået i slutningen af september måned.

Det, der undrer mig, er, at ministeren laver ændringer i forretningsordenen på baggrund af ændringer i et lovforslag, som end ikke er fremsat. Det, jeg siger, er ikke bare noget, jeg griber ud af den blå luft; det er bl.a. på baggrund af et spørgsmål, som to universitetslektorer stillede i en kronik i Politiken den 29. oktober 1990 under overskriften »Kommuner, magt og ankenævn«. Jeg vil gerne have ministerens kommentar hertil.

Socialministeren (Aase Olesen):

Først til hr. Taanquist. Jeg har ikke nogen kommentarer til, om hr. Taanquist mener, at det er en urimelig indblanding. Jeg tror, jeg har sagt, hvad jeg kan sige om det. Hensigten med det er naturligvis at understrege den hjemmel, som jeg mener der er i lovforarbejdet: at man kan hjemvise sager, og at gøre dette til en praktisk foranstaltning, sådan at man får den ændring, der skal ske i afgørelsen, udarbejdet af lokale myndigheder tæt ved borgerne, som jeg sagde. Om det fører til kortere ventetid eller mindre bureaukrati, kan jeg ikke svare på her på stedet. Men meningen har været at få efterlevet det, der var hensigten, da man lavede loven i sin tid, nemlig at få afgjort sagerne så tæt ved borgeren som muligt.

Så spørger hr. Ole Espersen, hvem der har rejst tvivlen. Det har – som fru Jytte Hilden sagde – to lektorer i offentlig ret ved Århus Universitet, som vi selvfølgelig lytter til, altså Lis Sejr og Jens Vedsted-Hansen. Jeg synes ikke, at vi skal have den tvivl stående. Det er da rigtigt, at når også politikere stiller op og siger, det er tvivlsomt, om man har hjemmel, må man lytte til det.